

disse bestemmelser. Bestemmelsen i K.U. § 76, stk. 2, om at tiltale for visse nærmere angivne forseelser ikke rejses, forinden erklæring fra handelsministeriet er indhentet, er ikke medtaget i lovforslaget. En tidligere tilsvarende bestemmelse i søloven er som nævnt i kommissionsbetænkningen ophævet i 1966, idet denne bestemmelse fandtes overflødig og ikke stemmende med anklagemyndighedens stilling. Da handelsministeriets erfaringer efter ophævelsen af bestemmelsen i søloven ikke kan begrunde en opretholdelse af denne bestemmelse i sømandsloven, foreslås den ophævet.

Til § 68.

Stk. 1 svarer til K.U. § 73, stk. 1.

Stk. 2 indeholder en ny bestemmelse, der kriminaliserer det forhold, at en sømand, der udfører arbejde om bord i en stilling af væsentlig betydning for sikkerheden, har nydt spiritus eller andre rusmidler i et sådant omfang, at han er ude af stand til at udføre sin tjeneste på fuldt betryggende måde.

Efter de gældende bestemmelser i sømandslovens § 76 og K.U. § 73 vil det forhold, at en sømand har været beruset i tjenesten, ikke kunne straffes efter sømandsloven, medmindre der i forbindelse hermed er indtruffet en søulykke. I så fald betragtes beruselsen normalt som en skærpende omstændighed. Såfremt man ønsker at rejse tiltale alene for tjeneste om bord i beruset tilstand, må dette ske efter straffelovens § 138, om den der i beruset tilstand udsætter andres person eller betydeligere formueværdier for fare.

Uanset at „spritsejlads“ således kan rammes efter straffelovens § 138, og sønæringsbeviset i sådanne tilfælde eventuelt ville kunne fradømmes efter samme lovs § 79, har man dog følt et behov for at have en særlig bestemmelse herom bl. a. i sømandsloven på samme måde, som det er tilfældet i færdselsloven og luftfartsloven. Bestemmelser om straf for tjeneste om bord i beruset tilstand findes i de øvrige nordiske sølove for Norges vedkommende i straffelovens særlige kapitel om forseelser i sjøfartsforhold.

Ved udformningen af bestemmelsen har man søgt i et vist omfang at tage hensyn til søens særlige forhold. I modsætning til en bil og et fly er et skib udover at være sømandens arbejdsplads også hans hjem, det sted hvor han tilbringer sin fritid. Det har derfor ikke været formålet med denne bestemmelse at indføre et reelt spiritusforbud i alle danske skibe. På den anden side har man ønsket at kriminalisere det forhold, at en sømand, der udfører arbejde om bord i en stilling af væsentlig betydning for sikker-

heden, og der kan her være tale om såvel officerer som det menige mandskab, f. eks. en udkigsmand, nyder spiritus eller andre rusmidler i et sådant omfang — eventuelle promillegrænser er her som i færdselsloven overladt til domstolenes skøn — at han er ude af stand til at udføre sin tjeneste på fuldt betryggende måde. Selv om det kan være vanskeligt at sondre mellem fritid og arbejde om bord på et skib, idet enhver kan være nødt til med øjeblikke varsel at skulle træde i funktion, må den typiske overtrædelse af denne bestemmelse være det tilfælde, hvor en sømand, uanset at han ved, at han skal tiltræde en vagt, nyder spiritus i et sådant omfang, at han ikke vil være i stand til at udføre vagttjenesten på fuldt betryggende måde og dog tiltræder vagten eller under denne nyder spiritus i det nævnte omfang.

For disse tilfældes vedkommende er det formålet med bestemmelsen, at den af domstolene fulgte ret strenge praksis i færdselssager også følges her. Om fratagelse af sønæringsbevis samt om administrativ inddragelse i disse tilfælde kan henvises til § 71. Når „spiritusbestemmelsen“ er indsat i samme paragraf som fejl og forsømmelser, der foranlediger søulykker i stk. 1, skyldes det, dels at der er en nær forbindelse mellem disse forseelser og de i stk. 2 omhandlede forseelser, dels af man finder, at de i stk. 1 nævnte fejl og forsømmelser er af så alvorlig karakter, at det også må give sig udtryk i sanktionerne.

I stk. 3 er foretaget en henvisning til søloven, hvor en tilsvarende bestemmelse omfattende skibsføreren vil blive indsat i § 318.

Til § 69.

Bestemmelsen svarer til K.U. § 70, stk. 2, om rømning, der medfører fare for menneskeliv eller skibet. Den „milde“ rømningsbestemmelse efter K.U. § 70, stk. 1, er udgået, idet man har fundet, at der ikke her var behov for særlige strafferetlige sanktioner udover det civilretlige erstatningsansvar, som vil kunne foreligge i disse tilfælde.

I øvrigt er der foretaget visse redaktionelle ændringer i bestemmelsens udformning for at bringe denne i nøjere overensstemmelse med nyere strafferetlig terminologi.

Til § 70.

Dækker den tilsvarende bestemmelse i K.U. § 74, idet der dog er foretaget en opregning af de bestemmelser, der giver adgang til at udstede forskrifter, hvis overtrædelse skal kunne straffes.

Til § 71.

I denne bestemmelse er samlet reglerne om frakendelse i K.U. § 68, stk. 2-4, og § 73, stk. 2-4.